

[Stinus]

blive«, og han slutter sin artikel med at skrive:

»Vores troskab mod at lade lov styre og vores tro på værdien af sandhed på ideernes markedsplads er det, der adskiller USA fra de totalitære samfund.«

Og han fortsætter: »At trække sig ud af Den internationale Domstol strider imod den tradition og de værdier, som er selve kilden til vor styrke.«

På samme måde som den demokratiske senator her udtrykker alvorlig bekymring over følgerne af, at USA ikke vil rette sig efter Den internationale Domstols afgørelser, må vi også spørge, hvordan USA kan forvente, at andre skal rette sig efter international lov, såfremt USA ikke selv er parat til at gøre det. USAs forsøg på at optræde som selvbestaltet ordenshåndhæver i Mellemamerika og andre steder i verden kommer på denne måde til at stå i et særlig grelt lys.

På baggrund af situationen i Mellemamerika i dag må man i det store og hele betragte USAs politik i den del af verden som fejlet. Det er tragisk, fordi mange gode kræfter i USA mange gange tidligere har peget på, hvordan den amerikanske politik både i Mellemamerika og i resten af Latinamerika burde være. Jeg skal nøjes med at citere en enkelt af disse, nemlig Adolf Berle, som var formand for en Latinamerikaarbejdsgruppe nedsat af præsident Kennedy. Han afsluttede i 1961 en rapport således, her citeret fra Arthur Schlesingers »Kennedys 1000 dage«:

»Den igangværende kamp vil ikke blive vundet og kan tabes ved opportunistisk støtte til midlertidige magthavere eller kræfter, hvis mål er fundamentalt fjendtlige mod de folk, de behersker. Et heldigt resultat af den amerikanske indsats i Latinamerika kræver, at dens politik stedse er baseret på klare, konsekvente, moralske principper. Jeg mener ikke, at nogen anden politik kan accepteres eller overhovedet har nogen udsigt til at lykkes i sidste instans.«

USA har ikke levet op til og lever ikke op til dette. Mineudlægning, handelsboykot, støtte til contraer, militær tilstedeværelse i Mellemamerika, støtte til regimer, som ikke overholder menneskerettighederne, er ikke udtryk for en politik, som bygger på klare, konsekvente, moralske principper. Det er således svært at tro på, at et par af de mellemamerikanske lande, som USA så ihærdigt

støtter, virkelig er ved at udvikle sig til egentlige demokratier, hvor de fundamentale menneskerettigheder respekteres og social uretfærdighed afskaffes. Særlig uhyggeligt virker de mange forsvindinger og den tortur og de henrettelser uden dom, som de såkaldte dødspatrujler står bag; bl.a. organisationen Amnesty International har jo peget på disse forhold. I sin besvarelse i dag giver udenrigsministeren også udtryk for denne bekymring.

Når vi opfordrer regeringen til øget indsats i Mellemamerika, er det imidlertid ikke blot en protest mod USAs politik. Det er det også, men det er også et forsøg på at få USA til at ændre sin politik. Det er, hvad der står i dagsordenen, for uden USAs medvirken bliver der ikke fred i området, ikke virkelig fred. Derfor er Contadoragruppens initiativ så vigtigt, og derfor er det så vigtigt, at parterne nu giver tilslutning til Contadorgruppens forslag. Der er utvivlsomt mangler i det, men det er det eneste håb, vi har om en fredelig udvikling i området.

Danmark må alene eller sammen med andre lande arbejde på, at partierne giver tilslutning til forslaget. Sideløbende hermed kan Danmark medvirke til at forbedre forholdene både for de mange flygtninge og for andre befolkningsgrupper, som lider under den manglende fred, ved øget støtte til humanitært arbejde og til bistandsarbejde, som udføres både af danske og internationale organisationer i de mellemamerikanske lande.

#### Nør Christensen (CD):

Jeg vil indledningsvis sige tak til udenrigsministeren for svaret på den forespørgsel om situationen i Mellemamerika, som vi behandler i dag i folketinget. Forespørgslen går endvidere på, hvilke initiativer regeringen agter at tage for at støtte Contadoragruppens fredsbestræbelser samt for at bistå Nicaragua med at afhjælpe følgerne af USAs intervention.

Sidste år i april måned havde vi en forespørgselsdebat om forholdene i Centralamerika. Der blev under denne forespørgselsdebat vedtaget en dagsorden, som jeg naturligvis ikke skal bruge tid på at læse op; jeg skal blot konstatere, at der var støtte til fredsbestræbelserne.

Situationen i Mellemamerika er ikke blevet bedre siden da. Tværtimod, tør jeg vist